

NAŠA ANKETA

Med Bežigradjani v hramih kulture

Bliža se 8. februar, slovenski kulturni praznik. Poglejmo v katere kulturne ustanove zahajajo Bežigradjani, kako zadovoljujejo svoje potrebe po kulturi in ali so kot uporabniki zadovoljni s kulturo, ki jim jo ponujajo izvajalci – kulturni ustvarjalci. V bežigradski galeriji smo srečali **Staneta**, v avli kina Bežigrad **Ksenijo**, med policami bežigradske knjižnice **Branka**, v knjigarni Državne založbe **Marijo**, doma pred televizijskim sprejemnikom **Tomaža**...

● **STANE KOMAN (63), upokojenec:**

»Večkrat zahajam v galerijo. Iščem in študiram, kaj je tisto, kar ima takšno vrednost, da se javno razstavi. Včasih sem zadovoljen, včasih pa ne. Vsak obiskovalec med razstavami verjetno najde nekaj zase. Galerija vsekakor izpolnjuje svoje poslanstvo in sega tudi čez občinske meje. Vzgaja nas in obenem likovno izobražuje.«

● **KSENIJA HRAS (20), študentka:**

»Pravkar sem kupila vstopnico za kino. Oglela si bom francoski barvni film – družbeno kroniko »Eni in drugi«. Upam, da mi bo všeč. V kino hodim dvakrat na mesec. Rada imam komedije, glasbene filme, vendar mi ne ugajajo domači filmi. Premalo je namreč filmov, ki bi prikazovali življenje naših velikih ljudi. Drugače sem pa z repertoarjem bežigradskega kina in tistih v mestu kar zadovoljna.«

● **BRANKO PRUDIČ (31), natak:**

»Knjižnica je dobro založena, v njo pa zahajam že četrto leto. Vsak mesec si izposodim najmanj dve knjigi. Največ berem zgodovinske in vojne romane. Mama ima bogato knjižnico, berem že od malih nog. Če v bežigradski knjižnici ne dobim knjige, ki jo želim, potem mi knjižničarke svetujejo, kje naj jo poiščem. Knjige kupujem bolj po redko, ker so zelo drage.«

● **MARIJA JURGALE (73), upokojenka:**

»Nimam veliko časa za branje, kljub temu pa preberem kakšno zanimivo knjigo. Veliko več pa bere moja vnukinja Urška. Hodi v 5. razred osnovne šole Maksa Perca in je odličnjakinja. Zato sem ji za darilo kupila knjižno zbirko Marco Polo, v kateri je 8 knjig, ki stanejo skupaj 2.800 dinarjev. Seveda so drage, vendar pravkar spremljam televizijsko nadaljevanje o tem junaku in želimo prebrati tudi knjigo o njegovih potovanjih.«

● **TOMAŽ MUŠIČ (18), učenec:**

»Tu in tam grem v kino, v gledališče pa sploh ne zahajam, razen v okviru šolskega programa. Toda na televiziji najdem veliko zanimivih oddaj. Redno spremljam nanizanke in filme, drame ob ponedeljkih in pa športne oddaje. V stabilizacijskih časih je spored bolj okrnjen in bo veliko bolje, ko bo na naše tržišče prišla video oprema. Takrat si bo lahko vsak po svojih željah oblikoval TV program.

Anketo pripravil: Ivan ŠUČUR-IKI

LJUBLJANSKI SAMOPRISPEVEK III

Tudi letos je Bežigradska galerija namenila prostor razstavi bežigradskih likovnikov ljubiteljev, ki delujejo v najrazličnejših društvih – likovnih sekcijah in delovnih organizacijah: Likovna skupina pri Zvezi kulturnih organizacij Ljubljana Bežigrad, Likovno društvo Samorastniki, Likovna skupina delavsko-prosvetnega društva Svoboda Stožice-Ježica, Likovna skupina pri tovarni Donit in Likovna skupina v Zavodu za raziskavo materiala in konstrukcij. Letos se jih predstavlja kar devetnajst: Milan Čirovič, Maja Čušnovar, Slavica Drev, Dušan Gregorka, Jožica Komadina, France Kuglič, Darja Lakota, Krista Lipovšek, Dušan Matoh, Slavka Pavšek, Janez Pec, Viktor Pogačar, Maks Puh, Ignac Ramovž, Viktor Ribič, France Smole, Alojz Štern, Boris Vudler in Uroš Žitnik. Prva razstava likovnikov ljubiteljev je bila že ob ustanovitvi galerije pred sedmimi leti. V istem letu so se predstavili tudi likovniki iz bežigradskih delovnih organizacij. Razstava, ki je zdaj na ogled, je nastala na srečanjih v Bežigradski galeriji, kjer se ljubitelji srečujejo tudi po dvakrat na mesec. Vodi jih in jim pomaga z nasveti Bežigradjan, akademski slikar Izidor Urbančič (na fotografiji prvi z leve). Razstava bo odprta do 5. februarja, vsak dan razen nedelje od 10.–13. in od 17.–20. ure.

MILOŠ BAŠIN

LJUBLJANSKI SAMOPRISPEVEK III

Trije objekti pod streho

Po nekaj mesečnem presledku je 28. decembra zasedala skupščina skupnosti samoprispevka III. Bila je to peta seja skupščine, na kateri so delegati obravnavali izvajanje programa gradnje objektov, ki ga je za leto 1983 sprejela skupščina na svojem četrtem zasedanju v mesecu februarju lani.

Program je predvideval začetek gradnje 25 objektov, od katerih so bili predani namenu trije, in sicer OŠ Milan Šušteršič, OŠ Jože Moškrič in šola Karel Destovnik-Kajuh. Navedeni objekti so bili zgrajeni v pogodbenem roku, eden celo dva

meseca pred rokom (OŠ Jože Moškrič). Izvajalci gradbenih del SGP Grosuplje, GP Kamnik in SGD Beton Zasavje so želi pohvalo in jih je bežigradska delegacija še posebej štela za zgleden primer korektnega sodelovanja in obnašanja.

Žal pa je bilo lani tudi nekaj zakašnitve, kar velja predvsem (in še vedno) za vrtec Ivan Kavčič, ki bi moral biti po terminskem planu narejen že 29. novembra 1983. Zaradi šestmesečne zamude pri dostavi projektov za pridobitev gradbenega dovoljenja je bilo treba prestaviti dokončno zgraditev vrtca v letošnji januar. Vendar pa je tudi ta čas vprašljiv. Po ugotovitvah bežigradske delegacije, ki jih je posredovala na skupščini, so namreč spet nastali zapleti okrog projekta.

Nekaj zamude (en mesec in pol) je tudi pri gradnji vrtca Gmajna-Crnuče. Začeli so ga graditi v oktobru in mora biti po pogodbi zgrajen avgusta letos.

Kar zadeva začetek gradnje ostalih objektov, so – razen v treh primerih – potekala dela po terminskih planih.

Zaradi objektivnih razlogov (interventni zakon o zaščiti kmetijskih zemljišč, finančne zadrege) ni bilo moč začeti lani graditi treh osnovnih šol – Stožice, Zg. Kašelj in Bratov Babnik. Kar zadeva osnovno šolo Stožice, je bila izbrana nova lokacija in bo po dogovoru zgrajen prizidek k šoli Danile Kumar. Te spremembe so narekovale pripravo nove dokumentacije; prizidek bodo začeli graditi letos. Glede na sprejembo lokacije je bežigradska delegacija opozorila skupščino na okrnjene zelene površine in zavzela stališče, naj se na ustreznih foru-

mih mesta Ljubljane preveri možnost financiranja dodatnih površin, saj je prvotna lokacija izpadla zato, ker ni bil sprejet zazidalni načrt BS-8.

Delegati so se v popolnosti strinjali z odločitvijo izvršnega odbora, da je kot pooblaščen investitor prekinil nadaljnje poslovno sodelovanje s tistimi projektantskimi organizacijami, ki niso izpolnjevale pogodbenih obveznosti, zaradi česar so pri gradnji objektov samoprispevka III nastale velike zamude.

Brez pripomb so delegati sprejeli finančno poročilo za obdobje od januarja do konca septembra 1983, ki je bilo, kot vse drugo gradivo, izredno pregledno pripravljeno. V devetih mesecih lanskega leta so znašali prihodki skupnosti samoprispevka III 959.639.414,80 din, odhodki pa 938.795.500,10 din in je bilo na žiro računu septembra 1983 stanje 20.879.914,70 din. Devetmesečni dotok sredstev iz 1,5% prispevne stopnje je znašal 493.923.677,10 ali 84,4% od celotnega planiranega dotoka. Dotok iz prispevne stopnje je bil za leto 1983 planiran v znesku 585.000.000 dinarjev.

EDA KOMAVLI

VPIS V KADETSKO ŠOLO

Miličnik ni le uniforma, je še marsikaj

Še je možen vpis v kadetsko šolo za miličnike za šolsko leto 1984/85. V to štiriletno šolo se lahko vpišejo fantje, ki so končali osemletko, niso starejši od 17 let, obvladajo slovenski jezik, itd. Vsako leto je zanimanje za vpis večje, šola pa lahko sprejme le 220 učencev, saj morajo med šolanjem vsi živeti v dijaškem domu v Tacnu.

Najbrž je med nami le malo takih, ki poznajo vse odtenke življenja in dela miličnika. Za poprečnega občana je miličnik pač mož v uniformi, ki ureja promet, skrbi za varnost otrok na cesti, lovi prestopnike in zatika lističe za brisalce napačno parkiranih avtomobilov... Poklic miličnika je mnogo bolj zanimiv in raznolik, kot pa si ga zamisljamo.

Kadeti se v šoli v Tacnu seznanijo z osnovami kriminalistike, nauče se voziti motor in avtomobil, smučati in plavati, rokovati z različnimi vrstami orožja, usposobijo se v judu, karateju, le kdo bi naštel vse, kar se tam nauče. Vendar pa se za vsakega prava »šola« začne šele po končani kadetski šoli.

Sekretariat za notranje zadeve jih razporedi na posamezne postaje milice, kjer svoje šolsko znanje obrusijo, si pridobijo novih izkušenj

in šele tu pravzaprav spoznajo vse možnosti, ki jih kot miličniki imajo za nadaljnje izpopolnjevanje. In najbrž ni poklica oziroma organizacije, ki bi mlademu človeku nudila toliko možnosti za napredovanje in poklicno izpopolnjevanje kot je milica.

Kot rečeno, prva stopnička je miličnik, ki ga poznamo z ulice. Vendar pa se ti miličniki lahko izpopolnjujejo na eni od višjih ali visokih šol, kar jim omogoča, da dokaj hitro napredujejo. Niso tako redki primeri, ko so komandirji postaje milice stari 24 ali 25 let. Seveda pa so še druge možnosti. Nekateri bolj privlačni delo v kriminalistični službi ali državni varnosti, drugi žele postati vodniki službenih psov, nekatere pritegne trdo delo v Za-

ščitni enoti milice...

Najbrž ga ni med mladimi, ki se ne bi kdaj poistovetili s komandos, za katere ni ovir in ki zmorejo skoraj vse. Pri nas so takšni »komandosi« miličniki posebne enote (uradno se imenuje Zaščitna enota milice – ZEM), ki ima sedež v Ljubljani. Ti fantje so opremljeni z najsoodnejšimi tehničnimi sredstvi in so sposobni v dvajsetih minutah priti na kateri koli konec Slovenije, pri čemer si pomagajo s helikopterji.

»Dve leti trdega dela je potrebno, da obvladaš vse, kar mora obvladati pripadnik ZEM,« je zbranim novinarjem v Jasnici pripovedoval vodja naših »komandosov«, medtem, ko jim je razkazoval suknjič, ki ga ščiti pred krogami iz pištole, po-

sebno orožje za boj proti diverzantom in kriminalcem, opremo za potapljanje, itd...

V tej enoti se posamezni člani specializirajo za določene veščine. Nekateri postanejo odlični potapljači, drugi spoznajo skrivnosti razstreliv ali orožja, itd. Kako učinkoviti so pa smo lahko videli v praktični vaji, ko so v nekaj minutah onesposobili nevarne zločince, zabarikadirane v samotni hiši.

»Le malo jih ostane v tej enoti dalj kot nekaj let. Večina se potem, ko se usposobi za uspešno opravljanje najtežjih nalog, vrne v svojo enoto, kjer posreduje znanje tovarnišem ali pa se odloči za nadaljnji študij in izpopolnjevanje,« so nam povedali v Jasnici.

A. DVORŠAK

NA VRANSKEM

Nov TV sprejemnik

Občinska organizacija Rdečega križa Ljubljana Bežigrad in okoli 70 otrok, ki so letos preživeli pestre zimske počitnice v domu Rdečega križa na Vranskem, se zahvaljuje delavcem Iskre tozdr Tovarna televizijskih sprejemnikov Pržan ker so jim poklonili nov črno-bel TV sprejemnik. »Čprav se smučamo in igramo na snegu, nam televizija krajša počitniške dneve,« so zapisali otroci.

